

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 446/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. Š., K., zastúpenej advokátkou JUDr. A. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 276/2009 z 22. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Š. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2010 doručená sťažnosť V. Š., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. K., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 276/2009 z 22. júna 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobkyne sa po zmene žalobného petitu domáhala určenia, že je „*nájomcom bytu č. ... na 5. poschodí nehnuteľnosti – slobodárne, súpisné č. ... na parcele č. ... zapísané v katastri nehnuteľností na LV č. ... kat. územie ..., pozostávajúceho z jednej miestnosti s príslušenstvom nachádzajúcom sa v K., ku ktorému bytu nájom trvá*“. Žalobu, ktorú sťažovateľka pôvodne podala s ďalšími žalobcami smerovala proti žalovaným v 1. až 10. rade.

Sťažovateľka zastáva názor, že zo sporného bytu bola bez právneho titulu násilím vystáňovaná spolu s ďalšími obyvateľmi domu v K. Následne vlastník domu začal vykonávať stavebné úpravy, ktoré mu však boli rozhodnutím stavebného úradu zakázané, „*napriek čomu v dome vytvoril nové byty s novým dispozičným riešením a tieto odpredal, ktoré byty pre uvedení prekážku neboli do skončenia tohto konania skolaudované a ani zapísané v katastri nehnuteľností. Z obyvateľov domu (žalobcov) sa prevažne stali bezdomovci.*“.

Rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 C 27/2007 z 10. novembra 2008 bola žaloba zamietnutá. Proti označenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 276/2009 z 22. júna 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľka tvrdí, že namietaný rozsudok krajského súdu je arbitrárny a nemá oporu v zákone. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym záverom oboch vo veci konajúcich súdov, podľa ktorého predmet sporu – byt, ku ktorému mala nájomný vzťah, neexistuje, pretože bol v dôsledku stavebných prác zničený. Podľa sťažovateľky «*Nezákonnou prestavbou odporca získal byty s novým dispozičným riešením (presnejšie povedané práva k budúcim bytom, pretože neboli skolaudované a iba takto sú zapísané v katastri nehnuteľnosti). V skutočnosti teda neexistujú „byty“ odporcov, ale existujú byty pôvodných*

nájomcov, a teda aj môj byt, z ktorých boli povyberané priečky, pričom základ týchto bytov (ako obvodové múry, podlahy, stropy a pod. existujú). Napriek tomu porušovateľ zhodnotil, že vec bola zničená a týmto skončil aj nájomný pomer ku nej.»

Sťažovateľka tiež nesúhlasí s právnym názorom vo veci konajúcich súdov, že sa mala žalobou podanou v trojmesačnej lehote domáhať neplatnosti výpovede z nájmu bytu. V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdí, že *„opakovane som tvrdila a predkladala listinnými dôkazmi, že výpoveď z nájmu mi nebola daná a už vôbec nie prenajímateľom. Všetkým nájomcom domu ... boli hromadne odovzdané odstúpenia od zmlúv o ubytovaní, učené treťou osobou, nie prenajímateľom (teda bez príslušnej právnej legitimacy založiť právne účinky odstúpenia), a preto nebolo voči čomu a komu sa relevantne právne brániť a už vôbec nie v konaní o neplatnosť výpovede z nájmu (ktorá výpoveď nebola daná)“*.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa zaručené podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, boli rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 22. 06. 2010, sp. zn. 3 Co/276/2009, porušené.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 22. 06. 2010, sp. zn. 3 Co/276/2009 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR zakazuje porušovateľovi pokračovať v porušovaní namietaných základných práv sťažovateľa.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 333 €.

Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania - právneho zastúpenia na účet jej právnej zástupkyne vo výške 254,88 €.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľka sa predovšetkým domáha, aby ústavný súd vyslovil, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na preskúmanie namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 24 C 27/2007 z 10. novembra 2008 z hľadiska toho, či obsahuje také nedostatky, ktoré by mohli signalizovať možné porušenie sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 24 C 27/2007 z 10. novembra 2008 vyplýva, že súd prvého stupňa vychádzajúc zo zápisu o prevzatí budov, stavieb a rozvodných zariadení z 20. augusta 1963, ako aj zo zápisov v katastri nehnuteľností (budova je označená ako slobodáreň) posúdil nájomný vzťah medzi sťažovateľkou a spoločnosťou P., s. r. o. (ďalej len „žalovaná 1“ alebo „prenajímateľ“), ako nájom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie podľa ustanovenia § 717 a § 718 Občianskeho zákonníka, a teda nie ako nájom bytu.

Okresný súd v tejto súvislosti v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že *„Nájom obytných miestností v zariadeniach určených na trvalé bývanie je podobne ako nájom bytu chráneným nájomom, ktorá skutočnosť vyplýva aj z ust. § 718. Na zákonom neupravené otázky, ktoré sa týkajú nájomnej zmluvy a práv a povinností vznikajúcich z tohto nájmu, je treba použiť analógiu legis v zmysle ust. § 853 Občianskeho zákonníka a teda ustanovenia o nájme bytu. V danom prípade zo samotného vzťahu medzi prenajímateľom a nájomcom vyplýva, čo je zrejmé z obsahu uzavretej zmluvy pomenovanej ako zmluva o ubytovaní, aj z predpisu nájomného a zálohových platieb za služby spojené s nájomom, že sa jednalo*

o zariadenie určené na trvalé bývanie a teda o obytnú miestnosť. Nejednalo sa o ubytovanie v zmysle ust. § 755 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda nejednalo sa o prechodné ubytovanie.

... Odporca v 1. rade ako výlučný vlastník nehnuteľnosti, domu so súpisným č. ... zmluvou o nájme ubytovne uzavretej dňa 1. 6. 2003 prenajal uvedenú budovu nájomcovi, spoločnosti K. s. r. o. V tejto zmluve sa jej účastníci dohodli, že nájomca vstupuje do všetkých práv a povinností ubytovateľa vyplývajúcich z uzavretých zmlúv o ubytovaní Na základe tejto zmluvy o nájme ubytovne spoločnosť K. s. r. o. odstúpila od zmluvy o ubytovaní, ktoré odstúpenie navrhovateľovi doručila dňa 26. 6. 2003. Toto odstúpenie od zmluvy o ubytovaní súd podľa obsahu posúdil ako výpoveď nájomnej zmluvy, ktorej neplatnosť navrhovateľ v zákonom stanovenej trojmesačnej lehote nenapadol a podľa toho sa nájomný vzťah navrhovateľa skončil uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty dňom 30. 9. 2003. Odporca v 1. rade ešte pred uplynutím výpovednej lehoty, a to dňa 20. 7. 2003 násilne navrhovateľa aj s jeho rodinou deložoval z prenajímanej obytnej miestnosti.

Z vykonaného dokazovania bolo v ďalšom preukázané, že odporca v 1. rade potom, čo násilne deložoval navrhovateľa (a ostatných nájomcov) z obytnej miestnosti, začal s rekonštrukciou predmetného domu, a to nad rámec stavebného povolenia a v rámci týchto prác vybúral všetky priečky na jednotlivých poschodiach. Túto skutočnosť mal súd preukázanú z rozhodnutia Mestskej časti K., Oddelenia výstavby a životného prostredia zo dňa 25. 2. 2004 (na č. l. 470 a 472). Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Mestská časť K., Oddelenie výstavby a životného prostredia ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad dňom 19. 1. 2004 zahájila z úradnej moci konanie o odstránenie stavby, resp. o dodatočnom povolení stavby umiestnenej v K. na pozemku parc. č. ... v katastrálnom území K. ... Z listu Mestskej časti K., Oddelenia výstavby a životného prostredia zo dňa 12. 1. 2004 adresovaného Kancelárii prezidenta SR súd mal preukázané, že stavebný úrad dňa 29. 12. 2003 nariadil na deň 9. 1. 2004 výkon štátneho stavebného dozoru za účelom vykonania kontroly plnenia podmienok rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní. Pri miestnej ohliadke zistil, že vlastník stavby v K. C. s. r. o. K. nevykonal všetky nariadené udržiavacie práce v rozsahu uvedenom v rozhodnutí zo dňa 2. 9. 2003 a navyše uskutočnil stavebné úpravy, ktoré súvisia so zmenou v užívaní stavby, a to vybúranie deliacich priečok a realizácia nových priečok za účelom vytvorenia jednej bytovej jednotky na poschodí. Z

uvedeného teda vyplýva, že stavebný úrad dňa 9. 1. 2004 pri obhliadke zistil, že boli vybúrané priečky za účelom vytvorenia nových bytových jednotiek, z čoho súd mal preukázané, že dňa 9. 1. 2004 už v predmetnom dome neexistovali obytné miestnosti a teda ani obytná miestnosť č. ..., ku ktorej určenia nájomného vzťahu sa domáha v tomto konaní navrhovateľ.

Zničením predmetu nájmu – obytnej miestnosti č. ... došlo aj k zániku nájomného pomeru navrhovateľa s poukazom na ust. § 680 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zničením prenajatej veci nájomná zmluva zaniká. Existencia nájomného pomeru je viazaná na určitú vec ako na predmet nájmu. Ak sa táto vec zničí, zaniká aj nájomný pomer, pričom nezáleží na tom, z akých príčin sa prenajatá vec zničila, resp. kto spôsobil zničenie prenajatej veci.

Podľa ust. § 154 ods. 1 O. s. p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Na základe uvedených skutočností súd návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že nájomný pomer skončil najneskôr dňa 9. 1. 2004 zničením predmetu nájmu a preto nie je možné určiť, že navrhovateľ je nájomcom veci, ktorá zanikla zničením a nie je možné uložiť odporcovi, aby umožnil navrhovateľovi užívať takúto vec, nakoľko taký rozsudok súdu by bol nevykonateľný.

Okrem uvedeného odporcovia v 2. až 10. rade nadobudli rozostavané byty do svojho vlastníctva už v čase, keď preukázateľne obytné miestnosti neexistovali, keďže kúpne zmluvy boli uzavierané od apríla 2004 a preto ani nemohli vstúpiť do právneho postavenia prenajímateľa, teda odporcovia v 2. až 10. rade nie sú v tomto konaní ani pasívne vecne legitimovaní.“

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 246/2009 z 22. júna 2010 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd vec prerokoval bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP.

Krajský súd sa v odôvodnení namietaného rozsudku v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu, pokiaľ ide o ustálenie právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovanou 1, v tom, že išlo o nájom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie, ako aj s dôvodmi zamietnutia žaloby spočívajúcimi jednak v zániku nájmu

uplynutím výpovednej lehoty v dôsledku nepodania žaloby sťažovateľkou o neplatnosť výpovede z nájmu v trojmesačnej zákonnej lehote a jednak v zániku nájmu v dôsledku zničenia predmetu nájmu.

Okrem dôvodov, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby súd prvého stupňa, krajský súd uviedol aj ďalší, podľa názoru ústavného súdu zásadný dôvod zamietnutia žaloby: „Podľa § 685 ods. 1 OZ nájom bytu vzniká nájomnou zmluvou, ktorou prenajímateľ prenecháva nájomcovi za nájomné byt do užívania, a to buď na dobu určitú, alebo bez určenia doby užívania; nájomná zmluva spravidla obsahuje aj opis príslušenstva a opis stavu bytu. Nájom bytu je chránený; ak nedôjde k dohode, možno ho vypovedať len z dôvodov ustanovených v zákone.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že základnou podmienkou toho, aby mohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o nájme bytu je existencia bytu.

Z § 118 ods. 2 OZ vyplýva, že predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť tiež byty. Pojmovým znakom bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 OZ je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria, na trvalé bývanie, dané právoplatným kolaudačným rozhodnutím stavebného úradu. Existencia uvedeného rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občianskoprávných vzťahov ako byty.

Vzhľadom na to, že v danom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia, že je nájomkyňou bytu, ku ktorému nájom naďalej trvá a uloženia povinnosti umožniť jej užívanie bytu, základným predpokladom úspešnosti takéhoto žalobného návrhu bolo preukázanie, že v danom prípade žalobkyni vznikol nájom k bytu.

V konaní pred súdom prvého stupňa však žiadnym spôsobom nebolo preukázané, aby obytné priestory, ktoré žalobkyňa obývala, boli bytom. Nebolo súdu predložené žiadne právoplatné kolaudačné rozhodnutie stavebného úradu, z ktorého by vyplynulo, že obytný priestor, ktorý bol žalobkyni pridelený do nájmu je bytom.

Žalobkyňa počas celého konania pred súdom prvého stupňa sama uvádzala, že nehnuteľnosť v ktorej obývala obytné priestory je nehnuteľnosťou – slobodárňou, je teda zrejmé, že nehnuteľnosť nie je podľa samotného tvrdenia žalobkyne bytovým domom. Slobodáreň je potrebné chápať ako zariadenie, v ktorom sú obytné miestnosti určené na

trvalé bývanie a nájom týchto obytných miestností je potrebné považovať za osobitný druh nájmu, ktorý popri nájme bytu slúži na uspokojovanie trvalých potrieb občana na bývanie. Ide o nájom obytných miestností v zariadeniach určených na trvalé bývanie, ktorý je upravený v § 717 a 718 OZ.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobkyni nevznikol nájom k bytu, ako to konštatoval aj súd prvého stupňa, ktorý výslovne uzavrel, že nájomný vzťah uzavretý medzi žalobkyňou a prenajímateľom posúdil ako nájom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie, ktorými sú slobodárne, podnikové ubytovne, penzióny a pod.. Keďže žalobkyni nevznikol nájom k bytu podľa záveru odvolacieho súdu žalobkyňa sa nemôže úspešne domáhať určenia, že je nájomníčkou bytu a nájom k tomuto bytu naďalej trvá a že žalovaní sú povinní umožniť jej užívanie bytu, pretože jej žiaden nájom k bytu nevznikol, keďže obytné priestory, ku ktorým jej vznikol nájomný vzťah, nie sú bytom.“

Sťažovateľka tvrdí, že namietaný rozsudok je arbitrárny, a to jednak preto, že krajský súd považoval nájom jej bytu za skončený v dôsledku zničenia predmetu nájmu, ako aj preto, že nepodala žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu v trojmesačnej zákonnej lehote, v dôsledku čoho márne uplynula výpovedná lehota.

Sťažovateľka v sťažnosti vôbec nenapadla právny záver okresného súdu aj krajského súdu o tom, že nájomný vzťah, ktorý vznikol medzi ňou a prenajímateľom, nie je nájomným vzťahom k bytu, ale je nájomom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie. Pritom zo sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že práve skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že medzi sťažovateľkou a prenajímateľom vznikol nájomný vzťah k bytu, je (bola) sama osebe postačujúcim dôvodom na zamietnutie žaloby, keďže sťažovateľka sa po celý čas domáhala určenia, že je nájomkyňou bytu, ku ktorému nájom naďalej trvá, a uloženia povinnosti umožniť jej užívanie tohto bytu. Za daných okolností základným predpokladom úspešnosti žalobného návrhu sťažovateľky bolo preukázanie, že v danom prípade jej vznikol nájom k bytu. V konaní bolo naopak preukázané, že sťažovateľke síce vzniklo právo nájmu, avšak k obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani posudzovať skutkové závery, ku ktorým všeobecný súd dospel. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne, a preto neexistuje dôvod na to, aby do nich zasiahol.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zastáva názor, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 21 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosedné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 21 ods. 1 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu

niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07). Keďže v danom prípade podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo byť namietaným rozsudkom krajského súdu porušené ani základné právo sťažovateľky podľa čl. 21 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáhala aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na „... *verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom*“, avšak v sťažnosti nijakým spôsobom nevysvetľuje, ako malo dôjsť k zásahu do jej práva na verejné prejednanie veci, t. j. v tejto časti sťažnosť trpí nedostatkom odôvodnenia. Ústavný súd len môže usudzovať, že sťažovateľka namieta porušenie tohto práva v súvislosti s tým, že krajský súd v predmetnej veci rozhodol o odvolaní sťažovateľky bez nariadenia verejného pojednávania. Skutočnosť, že krajský súd rozhodol vo veci bez nariadenia verejného pojednávania, nemôže viesť k záveru o porušení niektorého z ústavou garantovaných práv sťažovateľky. Z § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že odvolací súd môže rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania, ak tomu nebránia dôvody uvedené v § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku; tieto v danom prípade podľa zistení ústavného súdu neboli naplnené. Za daných okolností aj túto časť sťažnosti ústavný súd považuje za zjavne neopodstatnenú, pričom navyše pripomína, že právo účastníka súdneho konania na verejné prerokovanie jeho veci je súčasťou záruk obsiahnutých v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka zastúpená kvalifikovanou právnu zástupkyňou v petite sťažnosti nenamieta.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010